

Przedmowa

Institucja stwierdzania niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, mimo dokonywania kolejnych nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego, nadal stanowi *novum* ustawowe. Nie jest ona bowiem zakorzeniona w jakiejkolwiek innej procedurze uregulowanej w Kodeksie. Stanowi element realizacji norm konstytucyjnych. W literaturze przedmiotu jest jej poświęcane coraz więcej uwagi – ukazują się kolejne publikacje, także orzecznictwo systematycznie poszerza zakres wypowiedzi dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Większość wypowiedzi judykatury i przedstawicieli doktryny skupia się jednak wyłącznie na wybranych zagadnieniach pojawiających się na gruncie praktycznego funkcjonowania poszczególnych uregulowań skargi m.in. wymogów formalnych i konstrukcyjnych skargi, przesłanek jej dopuszczalności, pojęciu niezgodności prawomocnego wyroku z prawem. Pomijają one bądź omawiają jedynie pobieżnie pozostałe unormowania. Nikła część publikacji na jej temat porusza szersze spektrum problemów, przy czym czyni to niestety w sposób dość ograniczony. Poza wszelkimi rozważaniami, polem zainteresowania doktryny oraz orzecznictwa pozostaje nadal liczna grupa problemów i zagadnień pojawiających się na gruncie wykładni przepisów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Ich rozstrzygnięcie może i zapewne będzie mieć istotne znaczenie dla dalszego funkcjonowania oraz rozwoju omawianej instytucji procesowej oraz myśli prawniczej.

Niniejsza książka stanowi próbę należytego wypełnienia wskazanej luki, dokonania wyczerpującej analizy przepisów regulujących stwierdzanie niezgodności z prawem prawomocnych orzeczeń i równocześnie rozstrzygnięcia pojawiających się wątpliwości oraz problemów. Poświęcona jest unormowaniom Kodeksu postępowania cywilnego dotyczącym skargi o stwierdzanie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Obejmuje także te zagadnienia uboczne, które są z nimi integralnie związane. Stanowi również próbę wszechstronnej i wyczerpującej oceny aktualnie funkcjonujących unormowań skargi i wskazania możliwych kierunków zmian.

Nie ulega jednak wątpliwości, że mimo podjętych starań poczynione uwagi nie wyczerpią całkowicie omawianego zagadnienia we wszelkich możliwych aspektach. Nie jest praktycznie możliwe dostrzeżenie każdego problemu mogącego wyłonić na gruncie wykładni unormowań omawianej instytucji procesowej. Kolejne kwestie wymagające wyjaśnienia, analizy ujawnią się w toku dalszej dyskusji w doktrynie i judykaturze, w tym także w ramach polemiki z poglądami zaprezentowanymi w niniejszej książce.

Warszawa, maj 2014 r.

Karol Świtaj